

blank tusschen de lage weiden en den zwarten weg; 't water was woest en wild en kuifde zich met witte randen op de korte golven. Het oude fort lag verlaten aan den waterrand en in het dorpje Sloten was alles heel stil. Toch een heerlijk land, dat Holland, met overal dat stuwend leven om je heen, ook als de menschen in rust lagen; dan stuwde de natuur overal op en neer; in het water, ook in de lucht. Altijd dat wolkenspel boven je hoofd, dat gekleur van grijs en wit met zwart en grauw er door. 't Riep je als het ware op tot actie, tot de daad. 't Stadionkwartier. Hier kon hij eigenlijk wel even afstappen en een vriend gaan bezoeken, die op den Amstelveenschen weg woonde. Hij stapte uit en liep te voet verder. Plotseling versperde een man hem den weg. Hij keek op en herkende.

„Ben jij dat...?”

„Ja, mijnheer, 't kan niet beter, u juist te treffen!”

„Wat wil je van me?”

„Ik wilde u vragen... of u mijn vriend zou willen worden?”

„Dan zal ik beginnen met je die vredeskaart terug te geven,” zei Doorman, en knoopte, tot groote verwondering van Roel Franken, zijn overjas los en haalde de witte kaart uit zijn zak, terwijl hij zei:

„Ziezo! En hier heb je mijn hand ook.”

„Dank je wel, mijnheer, ik had ongelijk. Maar, wat is... dat; daar... onder uw jas...?”

Doorman keek en werd even vuurrood, hij probeerde het ding, dat in rafels onder zijn vest uit stak, er weer in op te bergen en zei toen:

„O, dat is een gerafelde Hollandsche vlag.”

„Wat... beteekent... dat?”

„Die nam ik mee naar Indië en terug.”

„'n Talisman?”

„Neen. Daar doe ik niet aan. Maar... kom loop even mee op, zeg! Vertel eens... over dien brand...!”

Zij liepen door en Roel Franken vertelde over alles en allen, en Doorman luisterde met spanning.

Op den hoek van een zijstraat hield hij stil en zei:

„Ik moet hierheen Roel, maar nog even een vraag: Wil je 't nog weten, over... die vlag?”

„Graag mijnheer!”

„Kom dan vanavond eens op m'n kamer, Franken, dan zal ik je alles er over vertellen.” (Wordt vervolgd.)

VADERLANDSLIEFDE

LUITENANT MINTEN LIEP DOOR SAARBRÜCKEN. Boven zijn hoofd flapten en sloegen de vaandels en laaide het licht der lampen fel op. Om hem heen golfde een duizendkoppige menigte, en zong, in een roes van vaderlandsliefde, lied na lied. Uit de oogen der menschen glansde het licht van een lachende en zich tot alles bereid verklarende geestdrift. De luit werd er stil onder, 't was of een groote jaloerschheid opklom in zijn borst. Daar ginds in Holland, daar lachte men om 't vaderland, daar kreeg je recruten, die niet wisten, wat de betekenis ervan was. En nu hier! Hij sloop stil de huizen langs, hij, de eenling, die niet meejoelde, omdat hij niet mocht en niet kon.

In de groote fabriekspoort stond de marinier op post; de man had tien dienstjaren achter den rug en was nog geen korporaal. De post salueerde en Minten stapte de poort binnen. Op de chambree's was alles verlaten, want daar buiten aan de stations, op de kruispunten der wegen, aan de grenspalen, daar stonden de jongens in sneeuwacht en koude. Alleen de kamerwacht liep heen en weer en bereedde de tafels en banken. Door de

gesloten ramen drong het gejoel der menigte, sloeg krijgszang op krijgszang hard op; je werd er koud van, koud en warm tegelijk.

De marinier-kamerwacht rookte zijn pijpje, groette den luitenant en ging kalm voort met zijn werkzaamheden. Hij stond nu voor een opengeslagen koffer, zoo'n eenvoudig soldatenkistje, zwart met witte grove letters er op.

De luitenant keek toe en toen:

„Ja, kijk maar luit, dat is 't portret van ons Wilhelmiëntje; zie je, 't is wel oud, maar ik sjouwde het overal mede, in het deksel van die kist gespijkerd. 't Was in Indië en op Curaçao, overal!”

De luitenant knikte. Buiten gierden de zangen als stormwind over de straten.

„'t Is zoo mooi,” zei de marinier, „precies een moeder, hè? Kijk die oogen eens en die mond! Jongen, je zou er zoo voor sterven, daar!”

Toen salueerde de luitenant, keerde zich om en liep de straat weer op.

Hij liep fier rechtop, als achter het vaandel aan, alléén nu, door de duizenden heen.

En zij weken uiteen, voor hem, den enkeling, den Hollandschen marinier, die den rustigen glans van zijn vaderland in de blauwe oogen droeg. W. L.

EENIGE WENKEN OVER BLOEMEN IN DE ZIEKENKAMER

IN HET AMERIKAANSCH TIJDSCHRIFT voor ziekenverpleging las ik een aardig artikel over bloemen en hun invloed op zieken.

Kleur- en lijngevoelige menschen zijn in 't algemeen reeds bijzonder ontvankelijk voor de ongeëvenaarde schoonheid van bloemen.

In de ziekenkamer, waar de horizont zoo vernauwd is, wordt de invloed, die de schoonheid der bloemen uitoefent, minstens verdubbeld. Het is dan ook niet onverschillig, hoe de bloemen gerangschikt worden.

Heeft men als verpleegster veel bewerkelijke zieken te behandelen, dan kunnen de bloemen, die familie en bezoekers meebrengen, wel eens een zucht ontlokken. Het „teveel” schaadt ook aan den indruk van het schoone en maakt onrustig. De Amerikaansche verpleegster hoopt, dat er een tijd moge komen, dat in de ziekenhuizen een bepaald aantal bloemstukken per zieke wordt toegestaan. Veertig bouquets in één kamer... dit is niet te doen!

Maar we spreken nu over die gevallen, waar de verpleegster tijd genoeg heeft, de bloemen te verzorgen. Dan is het niet onverschillig, hoe de bloemen gerangschikt worden, om haar schoonheid te laten uitkomen.

Een meisje lag eens te huilen op de ziekenzaal, omdat de zuster de kostbare rozen, die haar verloofde meegebracht had, even gauw in een leeg jampotje geduwd had. Zoo iets bevordert de genezing niet!

In ziekenhuizen vindt men helaas niet altijd de geschiktste vazen. Want eigenlijk vraagt elke bloemsoort een eigen vaas. Langstelige bloemen vragen een andere vaas dan kortstelige; trosbloemen een andere dan enkele bloemen; roode bloemen staan mooi in een zwarte vaas; gele in een blauwe; rozen in wijde glazen vazen.

Niet te veel bloemen in één vaas, liefst bloemen van één soort in één vaas. De bloemen één voor één in de met zorg uitgekozen vaas schikken, dus niet den geheelen ruiker ineens in de vaas zetten. Eigen blad der bloemen

Japanners zijn onovertroffen in hun eigen stijl van er tusschen schikken verhoogt ook de schoonheid.